

„Prietenii mei nu sunt mulți,
dar sunt în schimb nenumărați.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuare pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VII
Numărul 351
(6824/1389)
21 - 27 martie 2018

Margareta – custodele coroanei „roșii”...

Cezar Adonis
Mihalache

Am spune că așchia nu sare departe de trunchi! Mai ales când „așchia” cu pricina nu e nici măcar a cincea spiță la roata „regalismului”, ci o biată nuielușă de dud vânturată de sistemul „prezidențial” al actorușului Radu-consort. Sigur, după o asemenea reacție, am crede că duduia-custode a găsit printr-un sertar ordinul „Pobeda” primit de al bătrân. Care a plecat printre cei drepti, dar nu și-a luat cu

înțeleagă că au o anumită disponibilitate, fiecare așteptând însă, nu ceea ce ar fi oferit cealaltă parte, ci nevoia de satisfacere personală. Bani pentru custode, putere (și bani) pentru politicieni!

Sigur, nu vom afla prea curând dacă trocul roșu a vizat sprijinul statului pentru un mandat regal de surogat de custode având ca preț implicarea Margaretei pe scena politică... Și nici nu vom ști dacă scenariul a fost pregătit, dimpreună, de către toate capetele hidrei de la guvernare sau unii au picat în

ordine Pobeda au fost mult prea mari pentru politicienii deveniți peste noapte majordomi? Ori poate „custoada” neregală (cel mult „monarhistă”), nu a înțeles că ăia nu sunt majordomii ei, nici ai casei regale, ci ai intereselor de clan și clică politică! Și care s-ar fi folosit de imaginea ultimului rege al României doar pentru a-și atinge un țel de mandat politic (guvernamental, parlamentar, local etc), după care ar fi absorbit oricum întreaga casă regală în pântecele statului paralel.

Zarurile au fost aruncate! Mai bine spus, boar-

PSD și PNL – o apă și un pământ!

George
Alexander

S-ar putea, e sigur, ca zeloșii psd-iști să mă blameze, dar, în definitiv, nu are importanță dacă PSD zboară acum, a intrat în picaj, avariata sau merge până în pânzele albe cu aberațiile sale. Anumite lucruri ar trebui să-i dea de gândit chiar și celui mai înfocat susținător PSD...

1. Numai Nicolae Ceaușescu se bătea cu pumnii în piept, susținând că reformează! În realitate, numai el și cu Elena rămăneau stăpânii absoluți, stâlpii țării, în timp ce bieții comuniști erau tăvăliți prin praf, aruncați precum lucrurile ieftine, la tomberoane, și toate acestea, în numele Reînoirii unui PSD... Așa s-a întâmplat și la această mascaradă de congres, dl Dragnea – cu toate actele de vânzare-cumpărare a filialelor pe masă!- nu a îndrăznit să riște și să-și pună funcția la bătaie. A fost „reales” precum Ceaușescu odinioară, de voința națiunii psd-iste... Ce Reformare e aceasta?!

2. Prin noile criterii invocate, 50 la sută femei, 50 la sută bărbați, și reprezentanți din toate regiunile de dezvoltare în conducere, fiul luminat al PSD-ului a scăpat de cei mai incomozi adversari, adică, tocmai de oamenii care îndrăzneau să-i spună adevărul în față... De aici încolo, va fi o înțelegere deplină în PSD, doamna Viorica va perora, stâlcind în continuare cuvintele, – nu are importanță însă, și așa nu le înțelege!- Țara va ajunge pe culmile cele mai înalte, Caracalul va avea centură ocolitoare, vom construi spitale, fabrici și uzine, salariile vor crește demențial!

3. Când atâtea capete au fost tăiate, întrebarea întrebărilor este: cui folosește această stratagemă de anihilare a adversarilor? PSD-ului? Țării? Mă îndoiesc! Circul continuă, însă...

4. Cu asemenea Incompetenți nu este de mirare că toți își iau lumea-n cap! Românii pleacă pe capete din Țară, instituțiile de forță ale statului se află în criză, Educația, Sănătatea sunt la pământ, doborâte de experimentele PSD-ului, care promovează în funcțiile cele mai importante din stat agramați, incuți, oameni fără caracter, șantajabili... Cum să

progresăm cu asemenea exemplare?!

Români! Nu are importanță în ce partide suntem. Toți oamenii de caracter, integri, patrioți trebuie să se unească. Numai punând în fruntea Țării astfel de oameni, și Competenți, în plus!, vom reuși să salvăm România noastră! Aceasta este Soluția! Dar despre morți, numai de bine!, se spune...

În timp ce PSD va suferi o implozie din cauza distrugerii ideii de democrație minimă, în propriul partid, PNL alunecă pe o pantă din ce în ce mai periculoasă... În țara noastră dragă, nu se poate face opoziție decât cu băta, atâta pot acești neaveniți, atât îi duce capul!... Marele lider liberal, obscurul Orban, grăiește:

„...Vreau să văd fiecare lider PNL cum dă cu parul în fiecare șef de Consiliu Județean PSD, în fiecare primar PSD, în șefii de deconcentrate PSD.”

Cu asemenea rudimente de gândire însă, să spunem drept, PNL este de plâns. Nici măcar simbolic nu poți vorbi așa. Ce fel de Opoziție este aceasta?! Luptăm pentru prosperitatea Țării sau este numai o reglare de conturi între găștile de mafioți?! Noi nu suntem pentru etichetarea nimănui. Apreciam ceea ce este pozitiv – dacă este!- la orice partid, dar nu vom face niciodată Opoziție, numai pentru a-l distruge pe adversar. Răzbunarea nu este arma oamenilor inteligenți.

Tandemul Iohannis-președinte & Orban-prim-ministru este dezastruos. Nu are sens să îndeși mai mult decât încape într-o biată tărăcuță, domnilor! Două tărăcuțe goale nu înseamnă nimic pentru Țară. Sunteți la fel de Incompetenți.

Și, scuzați-mă, stimbile Orban! Puteți fi un nostalgic de pe vremea cavalerismului, dar într-o dezbateră directă, Liviu Dragnea vă face praf! Acceptați adevărul! Amândoi îmi displați și vă tratez la fel.

Soluția și pentru PNL și pentru PSD este... Oameni Noi. Competenți. Patrioți. Care să lupte și pentru țara locuită cândva de 20 de milioane de români...

el meritul de la Răsărit, ci l-a lăsat ca o umbră năpastă pe capul nostru...

Și am putea clama faptul că poate Margareta cea neprâslită (!) a visat să intre în Istorie cu o întoarcere similară a „armelor”. Așa, în contextul așteptărilor pe care le aveau ultimele vagoane cu monarhiști și regaliști de la „moștenitoarea” tronului din fundul curții (regale). Vorba aceea, „regală, regală” dar tot fundul curții se cheamă.

Or, dacă stăm și judecăm drept, așa cum ar fi trebuit să o facă Margareta la ceasul de odihnă veșnică a Regelui, salvând imaginea unei Curți Regale ce nu i-a aparținut nicicând, retrăgându-se demn într-o sihăstrie-fundație cu scop umanitar, așadar, dacă ar fi să privim „la rece” situația de milogeală a custodelui, care vrea să țină coroana nu doar pe fruntea acvilei prezidențiale, ci de-a dreptul pe fruntea sistemului, am realiza că toți, și „curtea regală” și ograda roșie a politici, absolut toți au jucat o miuță pe diagonala unui șotron de „stat paralel”.

Toți au lăsat să se

cacealmauă celorlalți... Dar măcar putem fi siguri că nu a ieșit fumul negru al respingerii fără un foc peste vreascurile oamenilor de paie și dintr-o parte, și din cealaltă!

Pentru că nu suntem atât de naivi să credem că ograda regală a Margaretei ar fi primit o recunoaștere oficială, și o finanțare pe măsură, doar din simpatiile unor cameleoni monarhiști strecurați în politică! Și nici faptul că Margareta nu ar fi știut la ce „negoț” și, mai ales, ce preț, se expune pe această centură politică, acceptând darurile castelor politice aparent așezate la picioarele camarilei regale!

Filmul roșu s-a rupt însă în clipa în care proiectul legislativ (!) al statutului de casă în stat a fost retras chiar de către putere, cu o dușmănie de anii '50, din Parlament. Așa, un fel de abdicarea impusă custodei înainte de a fi pupat măcar crupa iepei vânturate cu eșarfe regale pe lângă afeatul mortuar al fotului rege.

Să nu fi acceptat vreun compromis Margareta?... Sau, de fapt, pretențiile ei pentru a se afixa pe eșarfa roșie a noilor

fele politico-monarhiste. Margareta a forțat lucrurile, afișându-și disponibilitatea de maimuțareală politică (în fond, ce nu face femeia pentru conacul ei?!), ca „soluție pentru PSD”. A forțat precum Radu Duda la momentul lui de „prezidențiabil”, pe atunci având șoptitori de servicii (!) în culise.

Și da, Margareta ar putea fi orice, dar nu o soluție pentru vreun partid! Mai ales că tocmai a scos definitiv din scenă, coborând atât de jos în iadul roșu al politicii, o sintagmă istorică. Iar monarhia nu poate salva România! Nici măcar un amărât de partid, darămite ditamai fortul „1984”! De fapt, nu se mai poate salva nici pe sine din paginile de satiră pe care le-a scris cu mână lacomă pe ferparul unui rege...

Necesitatea Unirii – Reunirii

Galina
Martea

Ce poate fi mai dureros pentru o națiune atunci când teritoriul ei este divizat în mai multe bucăți? O astfel de situație se regăsește în cazul Basarabiei, bucata de pământ care este ruptă de la patria-mamă România. Fiind o întâmplare nefericită în istoria națiunii române, credem, acum este momentul potrivit ca această eroare istorică să fie reparată odată cu aniversarea a 100 de ani de la Marea Unire – Centenarul Marii Uniri – 27 martie 2018.

Unirea sau, mai bine zis, Reunirea Basarabiei cu România trebuie realizată întru binele tuturor românilor de bună credință nu numai din motivul pentru a simboliza o necesitate istorică, dar pentru a exprima o necesitate vitală în existența unui popor care are la bază aceleași origini de limbă vorbită, tradiții, cultură. Dacă, în timp, în viața românilor din Basarabia s-au produs multe erori, nelegiuiri, nenorociri, divizări de teritoriu, la ziua de azi acest ținut la fel continuă să existe în condiții pline de incertitudini și fără nicio perspectivă pentru un viitor cât de cât luminos. Actualmente, în calitate de stat independent, Basarabia-Moldova este plină de regrete, scâldată de durerea poporului înfometat și istovit de necazurile vieții cotidiene.

Realitatea efectivă, conform evenimentelor derulate de până acum, a demonstrat în nenumărate rânduri că Moldova nu poate exista în continuare în calitate de stat independent, deoarece clasa dominantă a societății nu este capabilă de a administra țara pe criterii civilizate, iar poporul este condamnat, la nesfârșit, să înfrunte sărăcia absolută și fărădelegile sociale instaurate în cadrul țării. Conform experților din domeniu, se consideră că statul moldovenesc actualmente se regăsește în fața unui faliment total în toate domeniile de activitate economică, socială și politică, iar prin acțiunile realizate de-a lungul anilor statul s-a dovedit a fi incapabil în a governa țara pe principii civilizate, transparente și democratice. În consecință, s-a produs falimentul integral al țării și rușinarea completă a poporului, astfel, rămânând

prezentă în societate doar sărăcia, mizeria și degradarea socială. Însă, cel mai dureros, s-a dărâmat în mod tragic identitatea națională a poporului român din Basarabia. Astfel, fiind la un nivel destul de redus în dezvoltarea socială, dar, cu mare regret, și în dezvoltarea umană, societatea basarabeană actuală, credem, nu mai are

nicio șansă de a-și revitaliza de sine stătător existența pentru un viitor apropiat.

Deci, societatea basarabeană are nevoie de sprijin și ajutor enorm. Respectiv, sub această notă, devine prezentă și necesitatea istorică de reîntregire a neamului românesc, după modelul Germaniei.

Prin urmare, pentru poporul român din Basarabia reunirea cu România este nespuse de necesară și acest lucru trebuie să fie perceput în cel mai pozitiv și civilizată mod de către orice cetățean al societății basarabene și, în același timp, al societății române. O altă direcție/cale nu poate exista, indiferent de faptul că mulți dintre guvernatori și locuitori din ambele părți nu doresc acest lucru. În contextul dat este necesar de menționat: eroarea gravă care s-a produs în 27 august 1991 (așa cum au demonstrat-o specialiștii din domeniu, spunând: odată cu destrămarea URSS, R.Moldova nu a trebuit să-și declare independența, însă a fost necesar să declare unirea-reunirea cu România, astfel realizând procesul real de reîntregire a neamului românesc cu patria-mamă) trebuie reparată acum, în mod inevitabil, cu atât mai mult că societatea basarabeană se regăsește în mari incertitudini/la capătul disperării, poporul fiind foarte dezorientat și nelămurit în acțiuni. De aceea, pentru a înlătura erorile trecutului, atunci

prezentul trebuie să fie cât mai activ în rectificarea adevărului istoric și anume: reîntregirea neamului românesc care în prezent este divizat în două state independente. Pentru ca această Unire/Reunire să se producă este necesar ca ambele state românești, Moldova și România, să se așeze la masa tratatelor în modul cel mai civilizată și

uman pentru a găsi soluția cea mai potrivită în a revendica această problemă nespuse de importantă și necesară pentru națiunea română.

Pentru ca această dorință/inițiativă/acțiune să fie realizată în anul 2018 (așa cum este preconizată de Sfatul Țării 2 – proiect constituit în 27 martie 2016 la Chișinău, președintele Comitetului de Inițiativă pentru înființarea „Sfatului Țării 2” fiind academicianul Nicolae Dabija), atunci atât Moldova, cât și România trebuie să privească acest lucru ca pe unul nespuse de prioritar în agenda zilei. Nemijlocit, posibil ar urma ca și în România să fie constituit un proiect asemănător precum „Sfatul Țării 2 – din Chișinău”, însă acesta fiind denumit “Sfatul Țării 2 – Salvarea Basarabiei”. În modul acesta, România se va prezenta ca un adevărat salvator în dorința de reîntregire a neamului românesc (cu toate că România întreprinde nenumărate/multiple acțiuni în ajutorarea societății basarabene) și, totodată, în modul acesta va motiva omul basarabean pentru a înțelege mai bine procesele și evenimentele istorice ce se produc în societate și în afara ei. Astfel, procesul de reunificare a două state românești, posibil, își va lua startul, iar societatea basarabeană, la fel posibil, va reîncepe procesul de conștientizare corectă a evenimentelor ce trebuiesc

a fi realizate în mod negreșit și în direcția necesară. Ținând cont de faptul că la etapa actuală Basarabia se regăsește într-o situație destul de incertă în a lua deciziile corespunzătoare (fiind dependentă de mai mulți factori interni și externi), atunci România ar urma să fie vectorul principal în derularea acțiunii în cauză, indiferent de faptul

serve de carne/de pate/de legume, dar și păcură pentru încălzire, etc); și multe altele; și, nu în ultimul rând, oferirea de posibilități reale pentru redobândirea cetățeniei române, acțiune de o valoare inestimabilă. Necătând la faptul că și România are destule probleme interne de ordin economic și social, oricum dânsa continuă să ajute R.Moldova. Acestea sunt acțiuni demne de apreciere din partea statului român, iar societatea basarabeană ar urma să fie mereu recunoscătoare.

Ca urmare, pe lângă cele menționate este necesar ca reîntregirea neamului românesc să se producă, în cele din urmă, din principii de identitate și unitate națională, respectiv, pentru a pune în valoare identitatea, conștiința și demnitatea poporului român. Iar cel mai important este ca totalitatea acestor acțiuni să aparțină și să se axeze integral pe principiul de recunoaștere a propriilor origini – neamul românesc. Acest lucru este cel mai prioritar și cel mai important în existența unui popor, iar toate restul se vor soluționa de la sine, în timp, dacă va exista cultură, armonie și respectul corespunzător. Pentru a realiza cursul respectivelor evenimente istorice, atunci realitatea în cauză trebuie să fie acceptată de orice om de conducere din ambele state românești și de către orice cetățean al societății basarabene și al societății române, indiferent de consecințele care vor urma. Astfel, va fi salvat poporul român basarabean care continuă să existe într-o sărăcie și degradare socială halucinantă, plină de erori, necazuri, incertitudini. Astfel, va fi salvată și protejată identitatea națiunii române.

România în și din noi...

Stelian
Gomboș

În acest an special – centenar 2018 aș dori să înțeleg, mai mult ca oricând, cum funcționează, cum trăiește și viețuiește un stat, relativ tânăr, de numai 100 de ani, de ce anume dispune el și de ce anume mai are încă nevoie!... Și, observ, că ar fi tare multe, și într-o parte și în cealaltă și, că în fond, el trăiește, în și din, fiii, membrii și cetățenii săi!... Dar, mai constat ceva: că Dumnezeu Pre-abunul a înzestrat, de fapt, acest neam și popor cu multe calități, (dar) și cu câteva chemări sau misiuni!...

În acest fel, bunăoară, remarc faptul că, dincolo, de o Românie furată, ciuntită, ciopârțită, mințită, speculată, trădată, prădată, vândută și cumpărată, dezbinată și externalizată avem și o Românie profundă, sinceră, onestă, discretă dar concretă, modestă dar inteligentă, elegantă și corectă, harnică și darnică, generoasă și ospitalieră, misionară și apologetică, apostolică și creștină!...

Da, depinde de noi, de fiecare în parte și de toți laolaltă, în mod colectiv și solidar, cum tratăm această țară, cum abordăm acest popor și cum cinstim sau prețuim acest neam!... Probabil că acum ar trebui să înțelegem, mai mult și mai bine ca oricând, menirea noastră, locul, rolul și rostul nostru în interiorul acestui stat, asumându-ne, în mod responsabil, toate aceste atribuții, misiuni ori chemări!...

Da, avem misiunea de a contribui la bunul mers al acestui popor, avem chemarea de a cinsti această țară, prin tot ceea ce suntem și facem, avem datoria de a prețui acest neam, avem obligația morală de a apăra și de a sluji această țară!... Cum? Prin împlinirea datoriei noastre sociale, materiale și profesionale, atunci și acolo unde ni se cere!... Prin apărarea/cultivarea valorilor, principiilor și tradițiilor acestui popor, bimilenar, apostolic și voievodal, nu colonial!...

Prin prețuirea, cu recunoștință sinceră, a tuturor semenilor/conaționaliilor noștri, care, prin toată activitatea lor, exemplară și remarcabilă, au contribuit la afirmarea și recunoașterea țării noastre în panoplia tuturor celorlalte state europene și, nu numai!... Dacă ar fi să ne oprim doar la un singur exemplu, ar fi acela al tuturor olimpicilor români, pentru care noi, din păcate, facem atât de puțin, prea puțin, dovadă faptul că, aproape toți, cum prind ocazia/oportunitatea, cum pleacă afară, la studii, muncă sau cercetare!...

În altă ordine de idei, potrivit zicalei „că în tot răul este și un bine”, v-aș îndemna să vă gândiți, pentru un moment, ce rol providențial, din punct de vedere spiritual, au compatrioții noștri, plecați, la

muncă, pentru un trai mai bun, unul decent, în străinătate, practic, în toată lumea, dar m-aș opri, mai ales, la cei perindați prin toată Europa, care au construit/constituit, acolo, în țările/stările apusene ale bătrânului continent, adevărate/veritabile comunități, culturale, religioase și duhovnicești, care, astfel, contribuie, semnificativ, consistent și eficient, la reîncreștinarea Europei, reumplând/repopulând, bisericile goale ale Apusului, cu Liturgia Bizantină, cu Rugăciunea, cu Postul, cu Privegherea, cu Colindele tradiționale, cu Sfânta Spovedanie și Dumnezeiasca Împărtășanie, cu Botezul Creștin Ortodox și Nunta noastră ca-n povești, cu ie și port, de Românie!...

În acest fel iată, „unde dai și unde crapă”, românii noștri aduc aportul lor substanțial la dezmoțirea spirituală a bătrânului continent european, a se vedea, în acest sens, toate comunitățile noastre bisericești – euharistice, din Germania, Franța, Austria, Ungaria, Marea Britanie, Belgia, Elveția, Suedia, Norvegia, Danemarca și, îndeosebi, Italia și Spania, unde, iată, chiar recent a fost nevoie de alegerea/numirea a doi Arhieri Vicari, care să sporească/ să îmbogățească lucrarea pastoral – misionară, cultural – educativă și caritativ – filantropică a Bisericii Ortodoxe Române în Diaspora Românească!...

Da, România este (în) fiecare dintre noi, și după cum suntem noi, fiecare în parte, așa este și această țară, corectă sau nu, umilă, umilită sau nu, demnă sau nu, onestă sau nu, cinstită sau nu, ignorantă, arogantă și superficială sau nu, mutilată, integră, întregă sau nu, sinceră, responsabilă și serioasă sau nu!...

Într-un cuvânt, noi alcătuim/formăm neamul, poporul, statul și țara, cu alte cuvinte, să nu (mai) așteptăm de la alții, de oriunde și de aiurea, să ne facă nouă ordine și curățenie, în casă și în țară, să ne pună nouă în bună rânduială și dreaptă cuviință viața și viețuirea, zilnică și cotidiană, altfel zis, să avem puterea, tăria, capacitatea și, chiar, competența, să ne stabilim singuri, proiectele, regulile, principiile și, în special, prioritățile, să fim în stare a spune da (numai) acolo și atunci când trebuie spus da și nu acolo și atunci când situația o cere, adică „ce este da să fie da iar ce este nu să rămână nu!” Atât și nimic mai mult sau nimic altceva!...

În altă ordine de idei, mă întorc, insist și repet că, între și printre multe altele, în acest an special, pentru noi, românii, anul nostru centenar, poate ar fi tare bine, mai mult ca oricând, să ne reîntoarcem la exemple, la modele, la valorile caracteriale umane, adică la oamenii frumoși, sinceri,

curați, cinstiți, drepți și onești din această țară!...

Adică, ar fi tare folositor dacă i-am respecta mai mult, dacă i-am studia mai temeinic, dacă i-am întreba și cerceta mai des, într-un duh al recunoștinței și al prețuirii, al respectului și responsabilizării noastre, peste tot și întotdeauna, raportându-ne la înaintașii noștri, la dascălii, învățătorii și profesorii noștri, la părinții și frații noștri, la colegii și duhovnicii noștri, însă toate acestea să le facem, nu doar de ocazie sau de conjunctură, nu doar de moment sau din interes ci, cât mai des și cât mai serios ori sincer, fără ipocrizie sau fățarnicie!...

Mai mult decât atât, în și din acest an începând poate ar fi minunat dacă am mai lăsa la o parte toate hachițele și cusururile noastre, personale și interpersonale, toate urzelile și bârfele dintre noi, toate apucăturile sau gesturile pline de egoism, individualism, mânie, frustrare, dezbinare, răutate și invidie, ajungând să fim, în mod consistent și eficient, mai altruști, mai solidari, mai adunați nu atât de împrăștiați și de risipiți, și la propriu și la figurat, într-un cuvânt, în sfârșit, mai uniți, cu adevărat uniți, abandonând toate gândurile și faptele noastre, care au dus la zicala, dureroasă și tristă că noi abia așteptăm, nu să moară capra vecinului ci, mai abitur, să moară vecinul și să ne rămână nouă capra, fără să înțelegem că, de fapt, în atare condiții, nu facem altceva decât „să defilăm separat și să pierdem în comun!” sau, datorită orgoliului și vanității noastre, mai ajungem la o situație, anume: „ai dreptate și tu, și tu, nu te lăsa nici tu, nici tu!”, și o ținem tot așa, într-un conflict permanent și o contradicție continuă!... Poate că, măcar acum, în aceste momente și în acest an deosebit trebuie să ne aducem, mai mult ca oricând, aminte că „tatăl minciunii este tatăl dezbinării” și că dușmanul nostru atâta așteaptă: „să împartă, să dezbine și să stăpânească!”

Urmând exemplul și pilda oamenilor serioși, sinceri, competenți, eficienți și responsabili din această țară, de ieri și de azi, indiferent de vârsta lor, de statutul lor material, social, cultural sau intelectual, cred că ar fi timpul să ne punem serios pe treabă, să ne ocupăm de lucruri realiste, adevărate, autentice și profunde, uitând/ignorând, cu desăvârșire, zicala că „merge și așa!”, să începem să cultivăm, valoarea, demnitatea, onestitatea și onoarea, abordându-le/transformându-le în adevărate principii sau norme, călăuzitoare, de viață, după cum au procedat toți oamenii, discreți dar concreți, ai acestui neam românesc, care nu au făcut „din mila sfântului doar umbră pământului”, ci au lăsat realizări, împliniri, fapte, activități și acțiuni care, pe bună dreptate, le conferă aura

de sfânt sau efigia de erou!...

Cu alte cuvinte, la toți acești oameni, funcționa în-demnul, conform căruia „ce poți face astăzi nu lăsa mâine!” spre deosebire de unii dintre noi care, credem că, dacă amânăm pe mâine, poate nu mai trebuie făcut!...

Și, mai mult decât atât, ei făceau, lucrau împreună, în echipă, în același duh, într-o singură/comună suflare!...

Bineînțeles, au mai fost și alte multe, variate și diverse, momente/evenimente, lucrări, împliniri și realizări, toate grăitoare, relevante și elocvente, în acest sens, însă vin să întreb eu, unul, aici și acum: ce am învățat/ce am reținut, noi toți, din toate acestea, cu ce ne-am ales, care sunt foloasele/rezultatele, culturale, spirituale și duhovnicești, pe care le-am deprins noi din toate acestea?...

Există, au rămas/s-au păstrat ele, undeva, cu adevărat?... Vom fi, și noi, de aici înainte, mai curajoși, mai uniți, mai demni, mai corecți, mai onesti, mai cinstiți, mai altruști decât până acum, ca neam, ca popor, adică vom reține și asimila ceva de la toți acești înaintași și eroi ai noștri, între care și protagoniștii acestei lucrări, sau vom reveni la vechile noastre metehne, defilând separat și pierzând în comun, ca până acum!...

Cu alte cuvinte, în anul centenar – 2018, al unității noastre naționale, când tânărul nostru stat românesc împlinește/aniversează primii 100 de ani, vom învăța, oare, să nu mai fim atât de dezbinați, atât de frustrați, atât de complexați, atât de înrâncenați, atât de invidioși, atât de egoiști, atât de răzbunători, atât de fragili și atât de vulnerabili!...

Da, adevărat, multă lume, din toate colțurile lumii, a admirat și admiră, în continuare, spontaneitatea noastră, din unele momente ale istoriei, generozitatea sau ospitalitatea noastră, cultura, spiritualitatea și civilizația noastră, ca neam/ca popor, însă, din păcate, de cele mai multe ori, sunt nevoiți să se oprească, astăzi, cel puțin, numai la atât, fiindcă de purtare constantă, perseverență și consecvență, susținută și întemeiată, nu (mai) poate fi vorba!...

De ce oare?...

Deoarece, între altele, ne trezim/ne revenim prea târziu, uneori mult prea târziu, având, printre altele, această slăbiciune ori neputință de a-i aprecia/admira pe conaționali/concetățenii noștri, fie după ce nu mai sunt printre noi pământeni, fie după ce au ajuns în exil sau în refugiu – cum, iată, a fost (și) cazul Regelui Mihai I al României, fie după ce au ajuns în pușcăriile comuniste, în program-uri, gulag-uri și holocaust-uri, fie după ce s-au perindat în tot felul de peregrinări și emigrări pe întregul mapamond, pentru obținerea/căștigarea unui re-

spect, cuvenit și binemeritat, a unui venit mai bun/a unui trai mai decent și a unei pâini mai bune/mai albe sau mai proaspete, când și pe ei de noi și pe noi de ei îi cuprinde și ne cuprinde dorul, regretul și jalea, mai cu seamă atunci când conștientizăm faptul, trist și dureros, că au lăsat acasă, copii supărați, marcați și afectați și, poate, chiar familii îndurerate și destrămate și, nu doar atât, ci au (mai) lăsat o țară fără forță de muncă, calificată și chiar necalificată, de am ajuns să-i angajăm, în locul lor, pe alții, de pe alte meridiane?!...

În concluzie, vin, iarăși, să întreb, aici și acum: care este proiectul nostru de țară pentru anul centenar – 2018 și nu numai, afară de aniversări/comemorări și manifestări cultural – spiritual – naționale, pline de festivism, desigur, binevenite și ele, adică mă gândesc la un demers/deziderat fiabil și viabil, eficient, consistent și suficient, complex și complet?!...

Avem. Există oare așa ceva?!... Dacă da, unde este și cum arată acest proiect?! Dacă nu, ce mai așteptăm sau, mai bine zis: de ce mai amânăm/întârziem acest lucru?!... Căci dacă nu, dacă încă nu ne-am trezit din beția această cotidiană și nu ne-am revenit din amorțeala aceasta, generalizată, apoi să știm cu toții, fraților, că zadarnic a fost curajul și bărbăția eroilor, zadarnic a fost eroismul și credincioșia mărturisitorilor, zadarnică a fost toată implicarea și determinarea marilor bărbați de stat ai acestei țări, altminteri dăruită și binecuvântată de Dumnezeu, zadarnică a fost loialitatea și fidelitatea regelui, altfel spus, zadarnică toată această spontaneitate a noastră, altminteri minunată, de-a dreptul spectaculoasă și plină de entuziasm însă lipsită de substanță, seriozitate, consistență și consecvență, una argumentată, justificată și determinată, corect asumată și sincer responsabilizată!...

Unirea și unitatea noastră nu trebuie să constituie doar o referință simbolică, istorică, comemorativă și omagială ci să ajungă a fi un demers concret, un deziderat continuu sau o permanentizare, consistentă, substanțială, durabilă, stabilă, statornică și eficientă, căci numai astfel vom mai rezista, numai așa ne mai putem menține și, salva!... Până una alta, însă, dea Dumnezeu Preamilostivul, să trăiască România în și din noi!...

Pogromul identității naționale...

Cezar Adonis
Mihalache

Suntem în Anul Centenarului și nu am reușit să pavoazăm cu drapele tricolore, nu 240 de orașe, dar nici măcar o sută de localități... Nu am reușit să împlinim tricolorul nici măcar pe marile monumente ale țării... Veneticii s-au mișcat, însă... Au înfășurat cârpe ungurești pe toți stâlpii din Sfântu Gheorghe... Și le știu bine numărul: 240! Ar fi pus și mai multe dar, pesemne, nu au mai găsit liber nici un stâlp, catarg, băț, porți, ori un fier forjat de la „remat”, orice!

Și nici nu îi interesa cât le vor ține atârinate prin Sfântu Gheorghe! Pentru ei, apogeul a fost atins în clipa în care au ridicat toate aceste rufe în bătaia vântului. Pentru a puncta o imagine simbolică... Încă un simbolism budapestan anti-Centenar...

Pentru ei, dară, era important să reușească să facă acest lucru. Să ne sfideze. Să dovedească faptul că nimeni nu-i împiedică în acțiunile lor... Nici Poliția, nici Jandarmeria, nimeni! Să-și dovedească putința, să ne dovedească

neputința... Să ne arate forța, fie și doar imagistică, de care dispun după deceniile noastre de nepăsare, acceptare, abandon. Să ne înșire în fața ochilor inventarul recuzitei lor; acum drapele ungurești pe care, numai mâine-poimâine, nu se vor da înlături să le folosească pe post de flămuri de luptă.

Și este grotesc felul în care am ajuns să asistăm la înălțarea acestor fâșii de cârpe fără să reacționăm...

Oare unde au fost românii când prima cârpă era atârnată de catargul de care ar fi trebuit să-i agățăm noi pe acești netrebniți? Apoi, a doua, a treia?!...

Să umpli orașul cu 240 de „panglici” pe post de steaguri evidente și nimeni să nu aibă curajul să riposteze?! Păi, mâine-poimâine, în loc de cârpe vor aduce niște tunuri... Le vor vopsi în culorile umorii verzui și vor spune tot așa, că sunt pentru „celebrări”. Și nu ne vom trezi poate decât în clipa în care vor începe să umple țevile cu plumb...

Suntem în Anul Celebrării Marii Uniri, și, iată, maghiarimea politică se ține de programul-pogrom al identității noastre, transcris de la Budapesta. Ne-a

înfășurat aproape la propriu, într-o sfidare fără precedent, în simbolurile unghurimii și secuimii.

Unde este Statul Român? Unde este Armata Română? Chiar nu înțelegem că a trecut vremea simplelor reacții?! Că nu mai este suficient doar să defilăm cu un pluton de soldați de Ziua Națională pentru a arăta că ne apărăm Identitatea Națională...

Situația este de urgență națională! CSAT trebuie să intervină, legile schimbate, readuse în forța lor juridică. Iar acolo unde Poliția și Jandarmeria se dovedesc prea fragile pentru a lua niște scări să demonstreze mizeriile pe care au ajuns să ni le afișeze veneticii, militarii trebuie puși la treabă!

Nu mai puneți soldații doar să dezăpezească, să ridice diguri de nisip la inundații, să care apă în vremurile secetoase! Este vremea ca Armata să se ocupe de apărarea Identității Naționale!

Mergem pe la alții să-i ajutăm să-și facă ordine în „teatrele” lor! Dar Țara, Neamul, Prezentul nostru – cui le lăsăm? Cine vrem să vină să ne apere Istoria și

Identitatea? NATO, UE? Poate unchiul Sam, nu?!

Unde sunt generalii din eșalonul doi? Cei adevărați, împinși în spate de gradele de carton și tinichea? De ce nu vorbesc cu dreptul militar al deceniilor pe care le-au pus în slujba Națiunii?!

Ministerul Apărării este preocupat să șteargă orice identitate, orice simbol național și tradițional de pe uniforme militare! De ce? Care este măsura recom-pensei pentru toate acestea? O soldă ungurească?

Oare al cătelea punct din programul departamentului anti-centenar de la Budapesta este acesta? Și al cătelea cel de ridicare a steagurilor ungurești prin orașele noastre?

După ce vor fi date jos nesteagurile ungurești, ce vom aștepta să ni se mai atârne de aceste catarge? Cârpelile secuiești? Sau poate de-a dreptul ultimii români curajoși din Sfântu Gheorghe? Ultimii..., poate mai puțini chiar decât cele 240 de spânzurători de cârpe ungurești din oraș!

Să nu ne mai facem că nu înțelegem mesajele maghiarimii politice! Să nu mai privim în altă parte, așteptând să treacă și

următorul 15 martie ca să se liniștească apele!

Suntem în Țara noastră! Și nu trebuie să mai acceptăm compromisuri! Pentru că zilele de sărbători maghiaro-secuiești și ungurești s-au înmulțit, de vor ajunge cârpele să stea tot anul pe stâlpi.

Și nu, măsura nu trebuie să fie tot anemică, în stilul aceluia „să nu agităm apele”, rugându-i eventual pe edilii maghiari să pună și tricolorul nostru lângă aceste „panglici de culori naționale ungurești”! Pentru că maghiarimea asta așteaptă! O umilire din care să rezulte statutul oficial al acceptării simbolurilor ungurești dimpreună cu tricolorul nostru.

Astfel de drapele, panglici ori cârpe trebuie date pur și simplu jos. Iar sus trebuie să fluture doar Tricolorul!

Da, putem „prepara” și niște pânze ungurești, pe post de ripostă pașnică. Le putem face chiar mai mari decât niște simple „panglici”! Așa, cât un prapor! Dar numai pentru a înfășura în ele copârșeele acelor indivizi care nu se potolesc.

Cel mai sudat cuplu de nelegiuți!

Maria Diana
Popescu

Dacă la începutul veacului trecut „Femeia în roșu” a pricinuit căderea unui important personaj al lumii interlope americane, astăzi, în România, o cucuvea mov a pus stăpânire pe încrengăturile și hățiturile mafioate ale Puterii și nimeni nu prea reușește să-i vină de hac. Se va alege ceva de petiția inițiată de „Lumea Justiției” împotriva lui Klaus Werner Iohannis și Laurei Codruța Koveși? Cât timp va mai fi D.N.A. centrul religiei capitaliste autohtone? Va mai da din aripi Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării? Îi va învăța cineva minte pe cei doi pacienți veseli că folosirea abuzivă în cadrul declarațiilor de presă oficiale a sintagmelor: „Festivalul infractorilor desperați” și „niște penali”, la adresa unor politicieni și a unor oameni de afaceri, cercetați în diverse dosare, înseamnă o încălcare a legii? Și de rîs și de plîns am ajuns cu toții în colții maidanezilor de la D.N.A., de la Cotroceni și din Primăverii! Aștia au propriul lor cod canin de procedură penală, au propriul DEX (vezi „decapajul” lui Koveși și definiția „paraditului” portocală) și și-au permis să transforme D.N.A. și instituțiile statului în autoserviri și servicii proprii. Poliția politică n-a

murit deocamdată, dar se pare că simptomele acestei boli incurabile sapă cu lopețile din dotare propria groapă, cererea de revocare a mamei cătușelor fiind de fapt metastaza diagnosticată de specialiști.

Auziți exprimare de judecător: „L-am paradit pe Stoalfă pentru ca m-a înjurat de mama acum zece ani. Codruța e și ea genul de oaie care behăie ca s-o lase lupul în pace”, pentru că-i place să jupoaie la fel de mult! Mîntea lui Iohannis gîndește în cercul obișnuințelor care fac legăturile cauză-efect în limitele pe care e pregătit să le accepte. Dacă Iohannis cade pe pîrtia de la Șureanu, lingăii care îl ridică sînt obișnuți să creadă că cel pe care îl ridică este Iohannis, dar adevărul poate fi altul. Scheme obișnuite în gîndire ale oamenilor obișnuți să vadă ceea ce nu văd și să audă ceea ce nu aud! Aceste slăbiciuni au fost mereu porțițe de scăpare pentru oameni gen Iohannis și Koveși. Datorită lor mișună nepedepsiți corupții! Sarcina principală și reală a D.N.A., pentru care are sprijinul Occidentului, este împiedicarea capitalului românesc în a se impune pe piața noastră și, totodată, intimidarea partidelor sau politicienilor potențial doritori să împiedice furtul practicat de companiile occidentale, multinaționale și bănci, prin neplata impozitelor și redevențelor. Profituri fără

fiscalizare, fără impozite – miliarde de euro pe an externalizează din România companiile marilor puteri din Uniunea Europeană! În S.U.A., infracțiunea de evaziune fiscală echivalează cu crima și este sancționată sever, dar în Iohannislandul nostru Al Capone ar fi apreciat ca investitor, iar „Femeia în Roșu”...

România este văduvită de profitul activităților economice, obținut în țara noastră de aceste companii, acesta fiind peste graniță prin jaful numit științific „optimizare fiscală”. La fel și cu trîmbișata „reconstrucție economică și stabilizare din Balcani”, prin infuzie de capital străin, care s-a dovedit a fi o nega-escrocherie mirșavă, care a adus profituri de miliarde de dolari organismelor internaționale. Iar pentru aceste merite deosebite, Koveși și Iohannis sînt decorați și susținuți public de marile puteri. Și tot așa, hora cu strigături din justiția română continuă. Tudorel Toader a cerut revocarea din funcție a mamei eroine a cătușelor, Laura Codruța Koveși. Iar Iohannis îi ține spatele. În orice stat democratic, în orice stat de drept, șefa poliției politice a statului paralel ar fi fost demisă imediat și judecată pentru ilegalitățile comise, pentru nenumăratele abuzuri, pentru dosarele fabricate la comandă și susținute de probe false.

Verdictul slugilor din C.S.M., chiar ele cu dosare la D.N.A., așadar șantajabile, vor vota unanim pentru șefa poliției politice. Herr Iohannis, și el cu dosare pentru fals și uz de fals sub fundul generos al mamei cătușelor, nu mișcă nici el în front. Dacă ea iese din decor, lui cine îi mai ține spatele? S.R.I.-ul și D.N.A.-ul sînt sub influență halucinogenă indusă, iar Iohannis va rămîne la viitoarele alegeri cu colhozul ăla bicsnic P.N.L.-U.S.R., care nu vor obține nici 15%. Vai de ei cînd li se va îndoii coloana și vor cădea care pe care! Secția de procurori din C.S.M. a dat aviz negativ, dar o lungește cu motivarea.

După ce președintele Klaus Iohannis a anunțat că e departe de a accepta această cerere a ministrului Justiției, Tudorel Toader a decis să ajungă pînă la Curtea Constituțională a României (C.C.R.) dacă Iohannis nu va accepta cererea de revocare. „Sunt pregătit. Aveați dubii dacă știu să fac o sesizare la CCR? Așteptăm motivarea secției de procurori. Să așteptăm hotărârea președintelui, apoi decidem”, a declarat Tudorel Toader. Pe de altă parte Maria Mia susține că: „Milioane de români stau ca proștii la televizor și se uită cum un nazist și o schizofrenică, susținuți de ambasadorii care au călcat în picioare statul de «drepti» își fac

nevoile public în capul tuturor romanilor! Suntem un popor de proști de aceea acest penal cu casele își bate joc de noi toți – oameni simpli – dar și de analiști, intelectuali, jurnaliști, guvern, parlament, de toată România! Asta pentru că România se află în U.E. și N.A.T.O., și tocmai de aceea Marea Britanie a ieșit din U.E.!”

Că Koveși va fi demisă sau va pleca la final de mandat e foarte bine! Dar pînă atunci își permite să joace tare! Și ea și rațele mecanice ale S.R.I și sistemul condus de Iohannis, care a stat o vreme pe post de cîrțiță, la ordinul boierilor mondiali. Dreptatea, însă, cere, presupune și tragerea lor la răspundere pentru încălcarea legii și pentru abuzuri!! Altfel, D.N.A., Președinția României și Justiția vor fi văzute de către românii de bună credință drept instituții complet decredibilizate, total compromise moral și deontologic. Este știut că sistemul se va lepăda de ei într-o secundă, dacă nu le mai sînt folositori. Deocamdată, le sînt. Așa cum s-au descotorosit de Alinuța, de Oprea, de Zgonea... Oricum, într-un an de Cotroceni cît i-a mai rămas din mandat, se va supune șantajului de casă, că nu are ce face. După aceea se va auto-încorona ca șef al haștag-reziștilor și va acționa tot împotriva statului de drept.